



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2346/2022
15.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миланка Танасковић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Рашка“ из Рашке, чији је пуномоћник Милош Младеновић, адвокат из ..., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3365/21 од 17.03.2022. године, у седници већа одржаној 15.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3365/21 од 17.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 37/21 од 13.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је дана 27.01.2020. године тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог Јавног комуналног предузећа „Рашка“ из Рашке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати у радни однос и распореди да ради на пословима који одговарају његовој стручној спреми. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3365/21 од 17.03.2022. године, одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца, са захтевом за накнаду трошкова на име састава тог одговора.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на одређено време у периоду од 17.01.2018. до 31.12.2020. године на пословима ... на територији Општине Рашка, по пројекту, и то по основу уговора о раду број .. од 19.01.2018. године, који је закључен за период од 17.01.2018. до 31.12.2018. године, затим по основу уговора о раду број .. од 31.12.2018. године, који је закључен за период од 01.01.2019. до 31.12.2019. године и по основу уговора о раду број .. од 31.12.2019. године, који је закључен за период од 01.01.2020. до 31.12.2020. године. Тужени је у својству извршиоца са Општинском управном Општине Рашка, као наручиоцем, закључио уговор о јавној набавци услуга ..., ЈН 1/18 (код туженог заведен под бројем 205 од 16.01.218. године, а код наручиоца под бројем 404-47/18-3 од 16.01.2018. године) са трајањем до 31.12.2018. године, затим уговор ЈН 144/18 (код туженог заведен под бројем 65160 од 27.12.2018. године, а код наручиоца под бројем 404-2848/18-3 од 27.12.2018. године) са трајањем до 31.12.2019. године, као и анекс уговора о јавној набавци број 8035 од 27.12.2019. године којим је правно дејство продужено до 31.12.2020. године, а све по пројекту ПР 1102-002. Тужени је са тужиоцем закључио уговор о раду број .. од 31.12.2020. године на одређено време због повећаног обима посла, такође за обављање послова ..., за период од 01.01.2021. до 28.02.2021. године, али не за рад на пројекту. Решењем туженог број .. од 26.02.2021. године тужиоцу је престао радни однос 28.02.2021. године, због истека рока на који је заснован.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да се у конкретном случају нису стекли услови за преображај радног односа из одређеног у неодређено време, јер је тужилац по основу закључених уговора радио код туженог на пројекту, при чему је у сваком уговору било јасно дефинисано за који период (одређену фазу или део пројекта) се радни однос заснива.

Одлучујући о жалби тужиоца, другостепени суд је нашао да није било услова за преображај радног односа тужиоца код туженог због тога што тужилац спада у категорију нових лица са којима тужени није могао да заснује радни однос на неодређено време, имајући у виду да је у спорном периоду био на снази Закон о буџетском систему, као *lex specialis*, којим је у члану 27е став 34. било прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године.

Чланом 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 95/18) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена на које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Одредбом члана 27е став 34. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 54/09 ... 149/20) било је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31. децембра 2020. године. Изузетно од става 34. овог члана, радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства (став 35).

Према одредби члана 105. Закона о буџетском систему, ако су одредбе других закона односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Следом наведеног, на туженог као корисника јавних средстава се до 31.12.2020. године односила забрана запошљавања нових лица ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним околностима (а што овде није случај), прописана одредбама Закона о буџетском систему, који се у конкретном случају, основом члана 105. тог закона, примењује као *lex specialis* у односу на Закон о раду. Како императивне одредбе Закона о буџетском систему не могу бити дерогиране претпоставком преображаја радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време, неоснован је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је дана 27.01.2020. године засновао радни однос на неодређено време код туженог ЈКП „Рашка“ из Рашке, као и захтев тужиоца за враћање на рад код туженог.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић